

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.342 van 5 juli 2016
in de zaak A. 214.540/XIV-36.138**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26 A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 december 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 133.554 van 20 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.069 van 2 februari 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, *die loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen op 28 oktober 2012 en dient op 29 oktober 2012 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 september 2014 in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Verzoeker stelt op 6 oktober 2014 tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 20 november 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekerwerpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, 39/57, 39/65, 48, 48/3 tot 48/7, 57/6/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, van “de bewijskracht en draagwijdte van een akte, en artikelen 1319, 1320 en 1322 BW”, van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Verzoeker citeert in een eerste middelonderdeel de motivering van het bestreden arrest waarin wordt overwogen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over “volheid van rechtsmacht”. Volgens verzoeker beschikte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen nochtans niet over “volheid van rechtsmacht” vermits de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker al werd erkend als vluchteling in Griekenland. Ingevolge artikel 39/2 van de vreemdelingenwet gaat het met verwijzing naar artikel 57/6, eerste lid, 2°, van die wet om een annulatieberoep.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord betreffende het eerste middelonderdeel dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet en dat daartegen enkel een annulatieberoep doch geen beroep “in volle rechtsmacht” bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat. Het valt echter niet in te zien

hoe verzoeker daardoor werd benadeeld. Anders dan het geval is bij een annulatieberoep, heeft een beroep in volle rechtsmacht immers schorsende werking, kunnen de partijen onder de voorwaarden van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet “nieuwe gegevens” bijbrengen, en is er een devolutieve werking waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing kan vernietigen zonder door de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te zijn gebonden.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het eerste middelonderdeel. Hij voegt toe dat hij zijn argumentatie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet had ontwikkeld met het oog op de toekenning van internationale bescherming maar met het oog op de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing. Meerdere door verzoeker ingeroepen schendingen van rechtsregels zijn niet onderzocht omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet als annulatierechter maar “in volle rechtsmacht” is opgetreden. De argumentatie van de verwerende partij komt neer op een schending van verzoekers recht op een eerlijke procedure omdat hij zich niet passend heeft kunnen verdedigen en omdat zijn annulatieberoep niet grondig en passend werd behandeld. Volledigheidshalve benadrukt verzoeker dat hij niet de door de verwerende partij aangehaalde “schorsende werking” overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet heeft genoten en geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76 van die wet kon aanbrengen.

Beoordeling

7. Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot het bekomen van subsidiaire bescherming niet in overweging neemt wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de betrokkene, tenzij deze laatste elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. Naar luid van

artikel 39/2, § 1, derde lid, 4°, van de vreemdelingenwet staat het in § 2 van dat artikel bedoelde annulatieberoep open tegen “de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming”. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om deze laatste beslissingen te beoordelen met hervormingsbevoegdheid.

In de laatste alinea van de motivering van het bestreden arrest wordt met verwijzing naar de in dat arrest gedane vaststellingen overwogen dat “verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland”, dat “dit besluit volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde elementen niet verder te onderzoeken, aangezien zo’n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden” en dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht zich “door de devolutieve werking van het beroep [...] niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop” doch “onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant [is].”

Waar de aanvankelijk bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet en daartegen met toepassing van artikel 39/2, § 1, derde lid, 4°, van die wet enkel een annulatieberoep openstaat, blijkt uit de motivering van het bestreden arrest uitdrukkelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers annulatieberoep heeft beoordeeld met hervormingsbevoegdheid. Aldus is artikel 39/2, § 1, derde lid, 4°, van de vreemdelingenwet geschonden. Vermits de door verzoeker opgeworpen schending van de bevoegdheid van een rechtscollege de openbare orde raakt, is het verweer betreffende de vraag in welke mate

verzoeker erdoor zou zijn benadeeld, niet relevant. De vaststelling dat verzoekers beroep werd verworpen volstaat.

Het eerste middelonderdeel van het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 133.554 van 20 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Carlo Adams,

staatsraad,

Kaat Leus,

staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques